

«Ο σημερινός Έλληνας ξέχασε πόσες φορές βρέθηκε ο ίδιος πρόσφυγας, κυνηγημένος, εξορισμένος...»

«Η ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ και ο φόβος μάς οδηγούν στο να γυρνάμε την πλάτη στους πρόσφυγες και να αδιαφορούμε για το δράμα τους. Οι Έλληνες σιγά σιγά γίνονται ρατσιστές, λόγω έλλειψης ενημέρωσης». Οι 17ρηδες δεν μασάνε τα λόγια τους. Βλέπουν γύρω τους μια κοινωνία που απορρίπτει τη διαφορετικότητα και αδιαφορεί.

Οι μαθητές της Β' Λυκείου, σε όλα τα σχολεία της χώρας, έγραψαν έκθεση με θέμα τους πρόσφυγες που έρχονται στη χώρα μας και το τι πρέπει να γίνει. **Η έκθεση της Δάφνης Λαμπρινού, από το Πειραματικό Λύκειο Ηρακλείου Κρήτης, τιμήθηκε με το Α' βραβείο του Πανελληνίου Μαθητικού Διαγωνισμού Γραπτού Δοκιμίου** που διοργανώθηκε φέτος για τρίτη χρονιά.

«Πόσο είναι έτοιμος ο τόπος μας να δεχθεί, να καταλάβει και να στηρίζει το όνειρο των προσφύγων που τους έφερε ως εδώ; Μια ματιά μόνο στα δελτία των ειδήσεων ή στους τίτλους των εφημερίδων είναι αρκετή για να συνειδητοποιήσει κανείς το νέο γολγοθά τους.... Δεν μας έφθαναν οι δικοί μας, χρειαζόμαστε τώρα νέου τύπου συμμορίες και εγκλήματα; Γιατί, επιτέλους, χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε εμείς οι "μικροί" αυτή τη φρίκη του καιρού μας; Γιατί πρέπει να βλέπουμε και άλλα λυπημένα μάτια κι άλλα τρομαγμένα παιδιά; Ας πάνε, λοιπόν, αλλού οι πρόσφυγες, σε άλλους πιο εύπορους λαούς. Εμείς δεν έχουμε, δεν μπορούμε. Έτσι σκέφτονται οι περισσότεροι...

Ο σημερινός Έλληνας ξέχασε πόσες φορές βρέθηκε ο ίδιος πρόσφυγας, κυνηγημένος, εξορισμένος ή απλά ξενιτεμένος από τη φτώχεια και την ανέχεια. Ξέχασε τα ιδεώδη για τα οποία τόσες φορές πάλεψε. Κατάντησε αυτός, ο τόσο φιλόξενος, ένας απλός «ξενοδόχος» που δεν θέλει προβλήματα στην πόρτα του... Αν παρατηρήσει κανείς προσεκτικά, θα δει ότι πίσω από αυτή την περίεργη στάση κρύβεται ανασφάλεια και φόβος. Αυτά προκαλούν όχι μόνο την αδιαφορία προς τους πρόσφυγες αλλά πολύ συχνά κι έναν καινούργιο κοινωνικό ρατσισμό».

Η Δάφνη διαπιστώνει ότι «σε κάθε πρόσφυγα που δουλεύει φτηνά και χωρίς ασφάλιση, που κοιμάται όπου βρει, που γυρίζει ρακένδυτος και πεινασμένος, αναλογούν πολλοί ανασφαλείς πολίτες. Κάποτε, δεν είναι παρά ένας απλώς ανέντιμος εργοδότης. Τις περισσότερες φορές, όμως, είναι ένας πράγματι φοβισμένος άνθρωπος, που πιστεύει πως οι πρόσφυγες απειλούν τα κεκτημένα του...».

Ο Άρης Μπαλάσκας, που τιμήθηκε με το Β' βραβείο, φοιτά στην Ιωνίδειο Σχολή του Πειραιά, μια περιοχή που όπως λέει «έχει δεχθεί πολλούς πρόσφυγες». Διαπιστώνει πως η νέα γενιά «κινείται όπως οι νέοι σε όλο τον κόσμο και είμαστε λιγότερο ευαισθητοποιημένοι για το θέμα των προσφύγων απ' όσο οι μεγαλύτεροι».

Η Κατερίνα Γούσια, από την Ευαγγελική Σχολή της Νέας Σμύρνης, που πήρε το Γ' βραβείο, εκφράζει τις αμφιβολίες της για «το πόσο δημοκρατική και ανεκτική είναι, τελικά, η νεολαία. Νομίζω ότι η δική μας αντιμετώπιση απέναντι στους πρόσφυγες είναι και σκληρή και εχθρική», λέει. «Ιδιαίτερα ρατσιστικές είναι οι αντιλήψεις μεγάλου τμήματος του ελληνικού λαού προς τους πρόσφυγες», έγραψε στην έκθεσή της, «μια και στα πλαίσια της υλιστικής θεώρησης της ζωής, εφόσον αυτοί δεν μπορούν να συνεισφέρουν στην οικονομική ανέλιξη του τόπου, δεν έχουν και δικαίωμα ύπαρξης ή διεκδίκησης. Αυτό, βέβαια, σε μεγάλο βαθμό συνδυάζεται με την απόρριψη της ετερότητας... Η αδιαφορία της κοινής γνώμης προς τους πρόσφυγες είναι πιθανό να οφείλεται επίσης στο γενικότερο αίσθημα παραίτησης και παθητικότητας των καιρών μας, που συνιστά έναν τρόπο ζωής ατομικιστικό και στενά περιορισμένο στα προβλήματα της μονάδας...».

<http://www.tanea.gr/default.asp?pid=2&ct=1&artid=3987247>

31/10/1997